
Jan Sebastian Bach
Weihnachtsoratorium BWV 248

20 grudnia 2023 r.

godzina **18.00**

Sala Wielka

KUP BILET

Kantaty:

I. Jauchzet, frohlocket, auf, preiset die Tage
II. Und es waren Hirten in derselben Gegend
III. Herrscher des Himmels, erhöre das Lallen

Występują:

Magdalena Stefaniak – sopran
Marta Mika – alt
Jan Petryka – tenor
Artur Janda – bas
Zespół Wokalny Warszawskiej Opery Kameralnej
Kierownik Zespołu Wokalnego – Krzysztof Kusiel-Moroz
Orkiestra Instrumentów Dawnych Warszawskiej Opery Kameralnej
Musicae Antiquae Collegium Varsoviense

Dyrygent
Jan Tomasz Adamus

Tym czym dla malarstwa są dzieła Caravaggia i Michała Anioła, dla sztuki i techniki spuścizna Leonarda da Vinci, tym dla muzyki jest oratoryjne opus magnum Jana Sebastiana Bacha. Obok muzyki pasyjnej oraz *Wielkiej Mszy h-moll*, „Oratorium Na Boże Narodzenie” – „Weihnachtsoratorium” wraz z oratorium skomponowanym na czas Wielkanocny i Magnificatem D-dur, stanowią najdoskonalszy owoc muzyki barokowej, najwybitniejszy wykwit kultury muzyki w ogóle. Bez podziału na style, gatunki i epoki. Świat *Weihnachtsoratorium* pierwszy raz usłyszał w 1734 roku w dzień Narodzin Pana. Od tego czasu trwa jego tryumfalny pochód przez estrady i wykonania w świątyniach całego świata. Sześcioczęściowe, blisko trzygodzinne dzieło opisuje narodziny Jezusa, w części drugiej – objawienie pasterzom, część trzecia poświęcona jest adoracji pasterzy, czwarta – obrzezaniu i nadaniu imienia. Piąta opisuje podróż mędrców ze wschodu, a szósta ich adorację.

Wykonanie Warszawskiej Opery Kameralnej odwołuje się do najbardziej rygorystycznych norm interpretacji, wg zasad HIP — czyli wykonawstwa historycznie poinformowanego. Filarem koncertu będzie Orkiestra Instrumentów Dawnych MACV Warszawskiej Opery Kameralnej – Musicae Antiquae Collegium Varsoviense.

Pierwszej kantacie towarzyszą radosne brzmienia trąbek i kotłów, prócz nich grają też flety i oboje, składając się na jedną z najokazalszych obsad barokowej orkiestry. W dziele tym, zwiastującym narodzenie Zbawiciela, dominuje nastrój żywiołowej radości i tryumfu, choć pojawia się także intrygująca melodia chorału „Herzlich tut mich verlangen” znanego również jako pasyjna pieśń „O, Haupt, voll Blut und Wunden” – interpretowano to jako głęboki symbol przypominający, iż radość Narodzenia jest początkiem drogi, na której końcu był Krzyż i Odkupienie.

Druga kantata przynosi wyciszenie – nowo narodzone Dziecię śpi tam „gdzie przedtem wół posilek miał”, a Matka śpiewa mu wzruszającą kołysankę („Schlafe, mein Liebster”). Aniołowie głoszą Bożą chwałę i oznajmiają radosną nowinę pasterzom wzywając, by podążali do Betlejem oddać pokłon Zbawicielowi. Tę kantatę rozpoczyna wyjątkowo nie chór, lecz ujmująca Sinfonia w rozkołysanym rytmie ulubionego przez Bacha tańca, siciliany. Brzmienia smyczków i fletów to według Alberta Schweitzera symbol zastępów anielskich. Odpowiada im głos tenorowych obojów da caccia, naśladujących dźwięk pasterskich dud i szałamai. Końcowy chorał utożsamia zdążających do stajenki pasterzy z ogółem wiernych, „zastępami Pana” śpiewającymi mu z radością.

Trzecia część oratorium to muzyczny obraz adoracji Dzieciątka przez pasterzy, którzy odnaleźli je podążając za wskazaniem aniołów. Błagają teraz Pana, by wysłuchał ich skromnych pieśni i modlitw. Powraca okazała, „królewska” obsada części pierwszej – symbol radości i majestatu, którego nie utracił Bóg, mimo że przyszło mu przebywać w lichej stajence. Ponownie więc rozbrzmiewają trąbki i kotły, chorały zaś wyrażają niezłomną wiarę i radość wspólnoty wiernych – „to wszystko wszak uczynił Pan, by miłość okazać nam, cieszą się więc chrześcijanie wraz, dziękują mu po wieczny czas!”.

Source URL: <https://zamek-krolewski.pl/node/1951>